

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 163. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592588160/facsimile.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

her. Min Tanke fløi ud efter de let henflagrende Ord og greb efter dem med Anelse om, at de skjulte en Mening, som jeg dog ikke turde gribe og endnu mindre give Udtryk.

*«There are ten thousand tones and signs,
We hear and see, but none defines –
Involuntary sparks of thought,
Which strike from out the heart o'erwrought
And form a strange intelligence
Alike mysterious and intense.»*

Med Grev Fritz havde jeg kun en eneste Gang en Samtale i Enrum, og den var endda baade tilfældig og lidet betydende. Jeg stødte paa ham en Aften, da vi Begge vilde gaae op ad Quirmalhoien og ind i *Palazzo Barberini*. Han var ikke vant til at gaae med lakerede Støvler paa en Gade uden Fliser, stødte haardt imod en Sten og fik sin ene Støvle skaaret itu. Der boede paa venstre Haand en Skomager, til hvem vi gik ind for at faae Skaden repareret. Grev Fritz kunde næsten slet ikke Italiensk og deltog derfor ikke i Samtalen, som Skomageren strax begyndte. Han formodede, at vi skulde til et Aftenselskab, antog, at det var i *Palazzo Barberini*, og spurgte, om det var hos *Principessa Panin*, og da jeg svarede Ja, raabte han: »Den Engel!» Jeg vilde dog nok vide, hvorfor han brugte dette Udraab med en tilsvarende Haandbevægelse som overfor et Billede af *Madonna*, og næst efter at prise hendes Deilighed og paastaae, at hun ifølge Navnet maatte være en Italienerinde, en Venetianerinde, fortalte han, at hun pleiede at gaae med sine Børn over i *Quirinalets Have*, og saa havde hun seet en meget smuk Hund, en Sjældenhed i Rom, der tilhørte Gronthandlerens paa Hjørnet af *Via Rasella*. Hendes Børn havde forelsket sig i Hunden, og hun var gaaet ind hos Gronthandlerens og havde for gode Ord – hvo kunde sige Nei? – og mange Penge kjøbt Hunden. Men da hun saa vilde tage Hunden med sig, havde Gronthandlerens Børn kastet sig om dens Hals og kysset den og grædt. Saa forærede hun dem Hunden; men saa begyndte hendes egne Børn at græde. Hun talte til dem i et fremmed Sprog, som Ingen kunde forstaae; men man kunde forstaae, at hun talte godt, som en Engel, og sagde, at de vare rige Børn og ikke maatte tage fattige Børns Glæde fra dem. Og saadan talte hun, at hendes egne Børn tilsidst smilede og gavede til-